

วารสารบัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ ปีที่ 3 ฉบับที่.....เดือน.....

การศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการหางานทำช่วงระหว่างเรียน ของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง

นางสาวครุณพร สมณะ*

อาจารย์ ดร.อุมาภรณ์ สุขารมณ์**

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (survey research) เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการหางานทำช่วงระหว่างเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ มีจำนวน 100 คน โดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างอย่างง่าย (Sample random sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามประกอบด้วย 3 ส่วนคือ แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว แบบสอบถามปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับความวิตกกังวลในการหางานทำช่วงระหว่างเรียน และแบบทดสอบความวิตกกังวลในการหางานทำช่วงระหว่างเรียน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์คือ สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (mean) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (standard deviation) และค่าสถิติ t-test ผลการวิจัย ความวิตกกังวลของการหางานทำช่วงระหว่างเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง ที่จำแนกตามเพศ อายุ ภูมิลำเนา รายได้ต่อเดือนที่ได้จากผู้ปกครอง และรายได้ของครอบครัว พบว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหงมีความวิตกกังวลในการหางานทำช่วงระหว่างเรียนจำแนกตามเพศ อายุ รายได้ต่อเดือนที่ได้จากผู้ปกครอง และรายได้ของครอบครัวไม่แตกต่างกัน และนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหงที่มีภูมิลำเนาต่างกันมีความวิตกกังวลในการหางานทำช่วงระหว่างเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำสำคัญ : (1) ความวิตกกังวล (2) การหางานทำ (3) การทำงานระหว่างเรียน

*นักศึกษาระดับปริญญาโท สาขาจิตวิทยาการปรึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

**อาจารย์ประจำภาควิชาจิตวิทยา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

บทนำ

มหาวิทยาลัยรามคำแหง เป็นสถาบันอุดมศึกษาของรัฐเป็นมหาวิทยาลัย ซึ่งรับบุคคลเข้าศึกษาโดยไม่สอบคัดเลือกและไม่จำกัดจำนวน ทำการเรียนการสอนแบบตลาดวิชา คือมีการเรียนการสอนในชั้นเรียนเช่นเดียวกับมหาวิทยาลัยปกติ แต่ไม่บังคับเข้าชั้นเรียน (คู่มือปฐมนิเทศนักศึกษา ,2557) และเป็นมหาวิทยาลัยที่เปิดโอกาสทางการศึกษาและความเสมอภาคทางการศึกษาแก่บุคคลทั่วไป โดยเฉพาะผู้ที่ใฝ่รู้ใฝ่เรียนทางการศึกษา (สถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยรามคำแหง พ.ศ. 2552) ปัจจุบันมหาวิทยาลัยรามคำแหงเป็นมหาวิทยาลัยที่มีขนาดใหญ่ มีจำนวนนักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่จำนวนมาก ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา มหาวิทยาลัยรามคำแหง มีบทบาทอย่างยิ่งในการแก้ปัญหาการขาดแคลนสถานที่เรียนและช่วยให้โอกาสทางการศึกษาแก่ปวงชนชาวไทย ผลิตภัณฑ์ที่ได้รับการยอมรับจากสังคมว่ามีคุณภาพ และเป็นผู้มีความรู้คู่คุณธรรม สมดังปรัชญาของมหาวิทยาลัยรามคำแหง โดยยังคงเก็บค่าหน่วยกิต ในระดับปริญญาตรี เพียงหน่วยกิตละ 25 บาท เพื่อเปิดโอกาสให้คนไทยทุกระดับชั้นสามารถเข้าถึงการศึกษาระดับอุดมศึกษาของรัฐได้อย่างแท้จริง

มหาวิทยาลัยรามคำแหงเป็นมหาวิทยาลัยที่ไม่บังคับเข้าชั้นเรียนจึงทำให้นักศึกษามีเวลาที่จะสามารถทำงานและเรียนไปด้วย เพื่อช่วยแบ่งเบาภาระในครอบครัว ลดค่าใช้จ่ายทางบ้านรวมถึงใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ และยังเปิดโอกาสให้นักศึกษาได้ประสบการณ์ในการทำงาน และหาประสบการณ์นอกชั้นเรียน ก่อนจบการศึกษา เพิ่มศักยภาพของตนเองหาประสบการณ์นอกรั้วมหาวิทยาลัยเพื่อเห็นคุณค่าของตนเองมากขึ้น โดยไม่ส่งผลกระทบต่อการศึกษา จากการทำให้นักศึกษาต้องทำงานและเรียนควบคู่กันไปนั้น นักศึกษาอาจเกิดความวิตกกังวล ซึ่งความวิตกกังวลนั้น อาจเกิดมาจากสภาวะที่เกิดความตึงเครียด เกิดความกระวนกระวาย ถึงเหตุการณ์ที่ยังไม่เกิดขึ้น ซึ่งอาจจะเกิดขึ้นกับตัวนักศึกษา ด้วยหลายปัจจัย เช่น กังวลว่างานที่ได้รับค่าตอบแทนน้อย, งานหนัก เข้ากับเพื่อนและหัวหน้างานไม่ได้ ซึ่งสิ่งเหล่านี้ ล้วนเกิดมาจากความวิตกกังวลทั้งสิ้น

ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงมีความประสงค์ที่จะศึกษาวิจัยเรื่อง การศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการหางานทำช่วงระหว่างเรียนของนักศึกษา ซึ่งการทำงานช่วงระหว่างเรียนอาจเป็นรากฐานของอาชีพในอนาคตของนักศึกษาได้ทางหนึ่ง รวมถึงผลการศึกษาก็จะทำให้เข้าถึงกระบวนการทำงานช่วงระหว่างเรียนของนักศึกษาเพื่อขยายโอกาสการทำงานช่วงระหว่างเรียนของนักศึกษาอีกด้วย

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับความวิตกกังวลในการหางานทำช่วงระหว่างเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง

2. เพื่อเปรียบเทียบความวิตกกังวลในการหางานทำช่วงระหว่างเรียนจำแนกตาม เพศ, อายุ, ภูมิลำเนา, รายได้ที่ได้จากผู้ปกครอง, รายได้ของครอบครัว

สมมติฐานของการวิจัย

นักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยรามคำแหงที่มีเพศ อายุ ภูมิลำเนา รายได้ต่อเดือนที่ได้จากผู้ปกครอง และรายได้ของครอบครัว ที่แตกต่างกัน มีความวิตกกังวลในการหางานทำช่วงระหว่างเรียนแตกต่างกัน

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือ นักศึกษามหาวิทยาลัยที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 จำนวน 233,784 คน เพศชาย 101,828 คน และเพศหญิง 131,956 คน (มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2557)

2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหงที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 จำนวน 100 คน ที่ได้จากการวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Sample random sampling) จากประชากร โดยกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างตามตารางของ Yamane (อ้างถึงใน ชีรวุฒิ เอกะกุล, 2543) ที่ระดับนัยสำคัญ .05 หรือที่ยอมให้มีความคลาดเคลื่อนได้ร้อยละ 10 (ตารางภาคผนวก)

3. ตัวแปรที่ศึกษาประกอบด้วย ตัวแปรต้น และตัวแปรตาม ดังนี้

3.1 ตัวแปรต้น (Independent variables) ได้แก่ เพศ, อายุ, ภูมิลำเนา, รายได้ต่อเดือนที่ได้จากผู้ปกครอง, รายได้ของครอบครัว

3.2 ตัวแปรตาม (dependent variables) ได้แก่ความวิตกกังวลในการหางานทำช่วงระหว่างเรียน

4. ระยะเวลาในการค้นคว้า ระหว่างเดือนกรกฎาคม 2558

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เป็นแนวทางในการจัดบริการให้คำปรึกษาแก่นักศึกษาเพื่อลดความวิตกกังวลในการหางานทำช่วงระหว่างเรียนของนักศึกษากลุ่มต่างๆ

2. เป็นแนวทางในการทำวิจัยครั้งต่อไป

วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยใช้แบบสอบถาม (questionnaire) เรื่องการศึกษาปัจจัยของความวิตกกังวลในการหางานทำช่วงระหว่างเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง ซึ่งแบบสอบถามแบ่งออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ อายุ ระดับชั้นปี ภูมิลำเนา รายได้ ต่อเดือนที่ได้รับจากผู้ปกครอง สถานภาพ สถานภาพของบิดา-มารดา อาชีพของบิดา อาชีพของมารดา รายได้ของครอบครัว โดยลักษณะของแบบสอบถามเป็นคำถามแบบเลือกตอบและเติมคำในช่องว่าง

ตอนที่ 2 แบบสอบถามการศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับความวิตกกังวลของการหางานทำช่วงระหว่างเรียนของนักศึกษา โดยลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (rating scale) ซึ่งผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับความวิตกกังวลในการหางานทำ ของ ปิยะพรรณ เอื้ออริยะพานิชกุล (2549) ซึ่งมีค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม (reliability) เท่ากับ 0.922

ลักษณะของแบบสอบถามปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับความวิตกกังวลในการหางานทำช่วงระหว่างเรียน จำนวน 28 ข้อ แบ่งได้เป็น 4 ด้านดังนี้

1. ปัจจัยด้านตนเอง มีจำนวน 5 ข้อ ได้แก่ ข้อที่ 1-5
2. ปัจจัยด้านความสามารถและประสบการณ์ มีจำนวน 8 ข้อ ได้แก่ ข้อที่ 6-13
3. ปัจจัยด้านสังคม มีจำนวน 6 ข้อ ได้แก่ ข้อที่ 14-19
4. ปัจจัยด้านตัวงาน มีจำนวน 9 ข้อ ได้แก่ 20-28

การแปลผล

ผู้วิจัยพิจารณาจากค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ของปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับความวิตกกังวลในการหางานทำเป็นรายข้อ และพิจารณาจากคะแนนค่าเฉลี่ย (\bar{X}) เป็นรายข้อของทั้ง 4 ด้าน ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ที่สูงบ่งบอกถึงสาเหตุที่ทำให้เกิดความวิตกกังวลในการหางานทำมาก แปลผลโดยการเรียงปัจจัยที่เป็นสาเหตุทำให้นักศึกษาเกิดความวิตกกังวลมากที่สุดสามอันดับแรกในแต่ละด้าน

ตอนที่ 3 แบบสอบถามความวิตกกังวลในการหางานทำช่วงระหว่างเรียน ซึ่งผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับความวิตกกังวลในการหางานทำ ของ ปิยะพรรณ เอื้ออริยะพานิชกุล (2549) ลักษณะของแบบสอบถามความวิตกกังวลในการหางานทำ จำนวน 25 ข้อ

แบบสอบถามนี้มีลักษณะให้เลือกตอบ กำหนดตัวเลือกตอบตามมาตรวัดลิเคอร์ท (Likert scale) 5 ระดับ ให้ผู้ตอบเลือกตอบในระดับความต้องการที่ตรงกับความรู้สึกของตนเองมากที่สุด เพียงคำตอบเดียว

การแปลผล

ผู้วิจัยได้นำเอาวิธีการแปลผลจากคะแนนของแบบสอบถามทั้งฉบับของ ปิยะพรรณ เอื้ออริยะพานิชกุล (2549) โดยแบ่งออกเป็น 3 ระดับ ดังนี้

ความวิตกกังวลในการหางานทำระดับต่ำ หมายถึง ผู้ที่มีคะแนนความวิตกกังวลในการหางานทำต่ำกว่า 46 คะแนนลงมา

ความวิตกกังวลในการหางานทำระดับปานกลาง หมายถึง ผู้ที่มีคะแนนความวิตกกังวลในการหางานทำอยู่ระหว่าง 46 - 72 คะแนน

ความวิตกกังวลในการหางานทำระดับสูง หมายถึง ผู้ที่มีคะแนนความวิตกกังวลในการหางานทำสูงตั้งแต่ 73 คะแนนขึ้นไป

วิเคราะห์ข้อมูลทั้งหมดโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป โดยสถิติที่ใช้ในการวิจัย ดังนี้

1. วิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างโดยใช้ ค่าร้อยละ (percentage)
2. วิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการหางานทำช่วงระหว่างเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง โดยใช้ค่าเฉลี่ย (mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (standard deviation)
3. การศึกษาเปรียบเทียบความวิตกกังวลในการหางานทำช่วงระหว่างเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหงจำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล วิเคราะห์โดยใช้ค่าสถิติทดสอบแบบ t-test

ผลการวิจัย

1. ผลการศึกษาลักษณะทั่วไป พบว่า

1.1 นักศึกษาส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชาย นักศึกษาเพศหญิง จำนวน 80 คน คิดเป็นร้อยละ 80 นักศึกษาเพศชาย จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 20 โดยมีอายุอยู่ระหว่าง 20-23 ปี จำนวน 89 คน คิดเป็นร้อยละ 89 ระดับชั้นปี 2 จำนวน 33 คน คิดเป็นร้อยละ 33 นักศึกษาส่วนใหญ่มีภูมิลำเนาอยู่ต่างจังหวัด จำนวน 82 คน คิดเป็นร้อยละ 82 ได้รับเงินเดือนจากผู้ปกครอง เดือนละ 3000 – 5000 จำนวน 43 คน คิดเป็นร้อยละ 43 นักศึกษาส่วนใหญ่มีสถานภาพโสด จำนวน 99 คน คิดเป็นร้อยละ 99 สถานภาพของบิดา-มารดา ส่วนใหญ่อยู่ด้วยกัน จำนวน 57 คน คิดเป็นร้อยละ 57 โดยบิดาส่วนใหญ่ประกอบอาชีพเกษตรกร และรับจ้าง จำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 32 มารดาส่วนใหญ่ประกอบอาชีพเกษตรกร จำนวน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 38 และรายได้ต่อเดือนของครอบครัวมีรายได้อยู่ระหว่าง 5000-10000 บาทต่อเดือน จำนวน 48 คน คิดเป็นร้อยละ 48

2. ผลการวิเคราะห์เกี่ยวกับปัจจัยของความวิตกกังวลของการหางานทำช่วงระหว่างเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง พบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการหางานทำช่วงระหว่างเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง โดยแยกเป็น 4 ด้าน ดังนี้

ปัจจัยด้านตนเอง คือ กลัวว่าความสามารถของตนเองจะไม่เพียงพอกับงานที่อยากทำ และ กลัวว่าตนเองจะได้งานไม่ถูกใจ ($\bar{X} = 2.69$) รองลงมาคือ ตนเองไม่ทราบข้อมูลเกี่ยวกับแหล่งงาน ($\bar{X} = 2.48$) และสาขา/วิชาเอกที่ตนเองเรียน กลัวจะไม่สอดคล้องกับงานที่ต้องการ ($\bar{X} = 2.37$) ตามลำดับ

ปัจจัยด้านความสามารถและประสบการณ์ คือ ระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษอาจเป็นอุปสรรคต่อการได้งานทำ ($\bar{X} = 3.44$) รองลงมาคือ อัตราการว่างงานสูง กลัวจะหางานทำไม่ได้ ($\bar{X} = 3.03$) และ กลัวว่าจะแข่งกับบัณฑิตที่จบจากมหาวิทยาลัยอื่นไม่ได้ ($\bar{X} = 2.72$) ตามลำดับ

ปัจจัยด้านสังคม คือ ระยะทางในการเดินทางทำให้กังวลในการเลือกงาน ($\bar{X} = 2.60$) รองลงมาคือ กลัวว่าบุคลิกภาพจะไม่เหมาะกับงานที่ต้องการ ($\bar{X} = 2.45$) และ ฐานะเศรษฐกิจของที่บ้านทำให้กังวลในการหางานทำ ($\bar{X} = 2.31$) ตามลำดับ

ปัจจัยด้านตัวงาน คือ กลัวว่าจะได้งานที่ไม่มีโอกาสก้าวหน้าทางตำแหน่ง ($\bar{X} = 2.26$) รองลงมา คือ กลัวว่าจะได้ทำงานในบริษัทที่ไม่มีการพัฒนาบุคลิกภาพ ($\bar{X} = 2.23$) และ กลัวว่าจะลำบากถ้าต้องไปทำงานที่ต่างจังหวัด ($\bar{X} = 2.18$) ตามลำดับ

3. ผลการวิเคราะห์เกี่ยวกับระดับความวิตกกังวลของการหางานทำช่วงระหว่างเรียนของนักศึกษา พบว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง มีความวิตกกังวลในการหางานทำช่วงระหว่างเรียนอยู่ในระดับต่ำ ($\bar{X} = 33.00$)

4. ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความวิตกกังวลของการหางานทำช่วงระหว่างเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหงที่จำแนกตามเพศ อายุ ภูมิลำเนา รายได้ต่อเดือนที่ได้จากผู้ปกครอง และรายได้ของครอบครัว พบว่า

นักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหงที่มีเพศ,อายุ,รายได้ต่อเดือนที่ได้จากครอบครัวและรายได้ของครอบครัวต่างกันมีความวิตกกังวลในการหางานทำช่วงระหว่างเรียนไม่แตกต่างกัน

นักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหงที่มีภูมิลำเนาต่างกันมีความวิตกกังวลในการหางานทำช่วงระหว่างเรียนแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์ข้อมูล การศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการหางานทำช่วงระหว่างเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง เมื่อพิจารณาระดับความวิตกกังวลในการหางานทำช่วงระหว่างเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง พบว่า นักศึกษามีระดับความวิตกกังวลในการหางานทำช่วงระหว่างเรียนอยู่ในระดับต่ำ คือ ($\bar{X} = 33.00$) โดยผู้วิจัยได้นำผลมาเทียบกับผลการแปลผลของปิยะพรณ เอื้ออริยะพานิชกุล (2549) คือ ความวิตกกังวลในการหางานทำระดับต่ำ หมายถึง ผู้ที่มีคะแนนความวิตกกังวลในการหางานทำต่ำกว่า 46 คะแนนลงมา ซึ่งไม่

สอดคล้องกับผลงานวิจัยของ ปิยะพรรณ เอื้ออริยะพานิชกุล มีค่าเฉลี่ยความวิตกกังวลในการหางานทำ เท่ากับ 58.9 ซึ่งอยู่ในระดับปานกลาง อาจเป็นเพราะว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ที่ทำงานช่วงระหว่างเรียนนั้น ส่วนใหญ่แล้ว นักศึกษาที่หางานทำช่วงระหว่างเรียนยังมีภาระที่ต้องรับผิดชอบค่อนข้างน้อยเพราะความรับผิดชอบหลักคือการเรียน เมื่อเทียบกับนักศึกษาที่กำลังจะสำเร็จการศึกษาและมหาวิทยาลัยรามคำแหงเป็นมหาวิทยาลัยเปิดผลการวิจัยจึงไม่สอดคล้องกับผลการวิจัยของปิยะพรรณ เอื้ออริยะพานิชกุล เนื่องจากงานวิจัยของปิยะพรรณ เอื้ออริยะพานิชกุล เป็นผลการวิจัยของมหาวิทยาลัยปิดแห่งหนึ่ง ซึ่งลักษณะของการหางานทำช่วงระหว่างเรียนของนักศึกษาอาจแตกต่างกัน เพราะว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง นิยมทำงานระหว่างเรียนไปด้วย ซึ่งอาจจะมีเลื่องงานขอให้ได้งานทำ เพื่อมารายได้ช่วยแบ่งเบาครอบครัว ส่วนมหาวิทยาลัยเปิดส่วนใหญ่แล้วจะเรียนอย่างเดียว

เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยเป็นรายชื่อของปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับความวิตกกังวลในการหางานทำช่วงระหว่างเรียนทั้ง 4 ด้าน พบว่า

ปัจจัยด้านตนเอง นักศึกษามีความวิตกกังวลมากที่สุด คือ กลัวว่าความสามารถของตนเองจะไม่เพียงพอกับงานที่อยากทำ และ กลัวว่าตนเองจะได้งานไม่ถูกใจ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของของปิยะพรรณ เอื้ออริยะพานิชกุล (2549) ศึกษาเรื่อง ความวิตกกังวลและปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับความวิตกกังวลในการหางานทำของนิสิตปริญญาตรีชั้นปีสุดท้าย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พบว่าปัจจัยด้านตนเองทำให้นิสิตวิตกกังวลมากที่สุดคือ กลัวว่าตนเองจะได้งานที่ไม่ถูกใจ

ปัจจัยด้านปัจจัยด้านความสามารถและประสบการณ์ นักศึกษามีความวิตกกังวลมากที่สุดคือ ระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษอาจเป็นอุปสรรคต่อการได้งานทำ

ปัจจัยด้านสังคม นักศึกษามีความวิตกกังวลมากที่สุดคือ ระยะเวลาในการเดินทางทำให้กังวลในการเลือกงาน

ปัจจัยด้านตัวงาน นักศึกษามีความวิตกกังวลมากที่สุด คือ กลัวว่าจะได้งานที่ไม่มีโอกาสก้าวหน้าทางตำแหน่ง

เมื่อพิจารณาผลการวิเคราะห์การเปรียบเทียบความวิตกกังวลของการหางานทำช่วงระหว่างเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัย จ้าแนกตามเพศ อายุ ภูมิฐานะ รายได้ต่อเดือนที่ได้จากผู้ปกครอง และรายได้ของครอบครัว พบว่า นักศึกษาที่มีเพศ อายุ รายได้ต่อเดือนที่ได้จากผู้ปกครองและรายได้ของครอบครัว ที่ต่างกันมีความวิตกกังวลในการหางานทำช่วงระหว่างเรียนที่ไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า สถาบันครอบครัวยังมีส่วนในการช่วยเหลือและดูแลนักศึกษาในเรื่องของค่าใช้จ่าย เป็นหลัก และจากการสัมภาษณ์นักศึกษาที่ฝากประวัติการสมัครงานกับมหาวิทยาลัยรามคำแหง พบว่า นักศึกษาต้องการหางานทำช่วงระหว่างเรียนเพื่อลดค่าใช้จ่ายที่ทางครอบครัวส่ง

มาให้ และ หารายได้เสริม เพิ่มเติมจากรายได้ที่ครอบครัวส่งมาให้เพื่อเป็นค่าใช้จ่ายทั่วไป และหาประสบการณ์ก่อนจบการศึกษา

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

การศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการหางานทำช่วงระหว่างเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง โดยสามารถนำไปใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาเพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการของนักศึกษา ดังนี้

1. นำไปใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาและส่งเสริมให้นักศึกษามีความพร้อมในการทำงานในอนาคต
2. นำไปใช้เป็นแนวทางในการศึกษาปัจจัยความวิตกกังวลด้านอื่นที่อาจจะส่งผลต่อความวิตกกังวลของนักศึกษาในการหางานทำ

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาตัวแปรที่มีความเกี่ยวข้องกับความวิตกกังวลในการหางานทำเพิ่มเติม ซึ่งอาจจะอธิบายการเกิดความวิตกกังวลในการหางานทำของนักศึกษาได้ต่างไปจากผลการศึกษาในครั้งนี้
2. ควรศึกษาเปรียบเทียบความวิตกกังวลของกลุ่มตัวอย่างในเขตกรุงเทพและต่างจังหวัดว่าปัจจัยไหนที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลกับนักศึกษามากที่สุด

ผู้วิจัยขอขอบคุณมหาวิทยาลัยรามคำแหงที่มอบโอกาสให้ได้ศึกษาในระดับมหาบัณฑิต ขอขอบพระคุณคณาจารย์มหาวิทยาลัยรามคำแหงทุกท่าน ที่คอยช่วยเหลือ แนะนำ อบรม สั่งสอน ให้คำปรึกษา และให้ความรู้แก่ผู้วิจัยตลอดมา ท้ายที่สุดของความสำเร็จนี ผู้วิจัยจะนำความรู้ที่ได้ศึกษาพัฒนาให้เป็นประโยชน์ต่อไป

เอกสารอ้างอิง

- ฉัตรตาภรณ์ จันทวงศ์. (2554). การให้ความหมาย และรูปแบบการทำงานระหว่างเรียนของ นักศึกษามหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์. วิทยานิพนธ์ปริญญารัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ชญานันท์ เนตรธนู. (2551). ผลของการปรึกษารายบุคคลอิงทฤษฎีมนุษยนิยมสำหรับหญิง ตั้งครรภ์แรกที่มีต่อความวิตกกังวลของพฤติกรรมการดูแลตนเองด้านสุขภาพจิต. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการปรึกษา, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- นิตมา ตั้งนนทพัทธ์. (2554). การใช้กระบวนการกลุ่มร่วมกับการให้ข้อมูลย้อนกลับของเพื่อนร่วมชั้นเพื่อส่งเสริมความสามารถทางการพูดนำเสนอเป็นภาษาอังกฤษและลดความวิตกกังวลของนักศึกษาระดับปริญญาตรี. วิทยานิพนธ์ศึกษามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ปิยะพรรณ เอื้ออริยะพาณิชกุล. (2549). ความวิตกกังวลและปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับความวิตกกังวลในการหางานทำของนิสิตปริญญาตรีชั้นปีสุดท้าย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- มหาวิทยาลัยรามคำแหง. (2557). คู่มือการปฐมนิเทศนักศึกษา 2557. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.